

ת"פ 22306/01/20 - מדינת ישראל נגד מחמוד לבאן

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 22306-01-20 מדינת ישראל נ' לבאן(עציר)

בפני
בעניין: כבוד השופטת רבקה גלט
מדינת ישראל

המאשימה

נגד
מחמוד לבאן (עציר)

הנאשם

נוכחים:

ב"כ התביעה: עו"ד נוי

ב"כ הנאשם: עו"ד דרבאשי

הנאשם- הובא

גזר דין

האישומים:

הנאשם, כבן 29, הורשע על פי הודאתו בעובדות כתב האישום המתוקן, בשתי עבירות של **שהייה בישראל שלא כדין** לפי סעיף 12 (1) לחוק הכניסה לישראל התשי"ב-1952, **התחזות לאחר** לפי סעיף 441 סיפא לחוק העונשין התשל"ז-1977 (להלן: "החוק"), **גניבת רכב בצוותא** לפי סעיף 413ב לחוק + סעיף 29 לחוק, **נהיגה ללא רישיון** לפי סעיף 10(א) לפקודת התעבורה [נוסח חדש] התשכ"א-1961, **נהיגה ללא ביטוח** לפי סעיף 2א לפקודת ביטוח רכב מנועי [נוסח חדש] התש"ל-1970 **והחזקת כלי פריצה לרכב** לפי סעיף 413ז לחוק.

העבירות נוגעות לשני אירועים במהלכם שהה הנאשם בישראל שלא כדין, וביצע את העבירות האחרות.

על פי עובדות האישום הראשון, בתאריך 04.01.20, עת שהה הנאשם בישראל שלא כדין, התפרץ לרכב, ביחד עם אחרים שזהותם אינה ידועה, על ידי החדרת חפץ לחלון שבדלת ודחיפת זכוכית החלון. בהמשך, הניעו את הרכב ונסעו מהמקום. כעבור שעות אחדות, נתפס הנאשם שהוא נוהג ברכב בכביש 443 סמוך למודיעין. באותן הנסיבות נתפס הנאשם שעל גופו נתפס מברג שיכול לשמש ככלי פריצה.

על פי עובדות האישום השני, שעניינו אירוע קודם בזמן, בתאריך 05.12.19 שהה הנאשם בישראל שלא כדין בכך שנסע

עמוד 1

ברכב ברחוב המסגר בעיר לוד. כאשר התבקש להזדהות בפני השוטרים, מסר להם תעודת זהות הנושאת פרטיו של אחר, ובתוך התעודה תמונתו של הנאשם.

כתב האישום הוגש בד בבד עם בקשה למעצר עד תום ההליכים, והנאשם שוהה במעצר מאז יום 4.1.20.

הצדדים לא הגיעו להסכמות בעניין העונש.

טיעוני הצדדים

ב"כ התביעה הפנתה לעברו הפלילי המכביד של הנאשם, שנדון בעבר בגין עבירות שהייה שלא כדין, גניבה מרכב וניסיון פריצה, זיוף מסמכים והתחזות. בנוסף, עולה כי נגד הנאשם תלוי מאסר על תנאי בן 3 חודשים שהוא בר הפעלה. עוד הפנתה לחומרת הנסיבות, עת בוצעו העבירות בצוותא תוך כדי כניסה לישראל שלא כדין, ותוך נהיגה ברכב ללא רישיון, היוצרת סיכון ממשי לחיי אחרים. לדעת התביעה, המתחם ההולם ביחס לאישום הראשון נע בין 15 ל-30 חודשי מאסר, וביחס לאישום השני הוא נע בין 3 ל-9 חודשי מאסר. זאת, בנוסף לצורך להורות על הפעלת המאסר על תנאי. מטעם המאשימה הוגשה אסופת פסיקה.

ב"כ הנאשם טען כי הנאשם הודה בהזדמנות הראשונה, שיתף פעולה מהרגע בו עצרה אותו המשטרה ולא ניסה להימלט או לפגוע בציבור. הוא הודה בטעותו והדבר בא לידי ביטוי בכתב האישום המתוקן. עוד נטען כי הרשעותיו הקודמות הן בעבירות קלות ואין מדובר בעבר פלילי מכביד. אשר לנסיבות העבירה, נטען כי חלקו של הנאשם לא היה בפתיחת הרכב עצמו, אלא הוא קיבל אותו לנסיעה ביחד עם אחר. בנוסף, הרכב לא ניזוק, והוחזר לבעליו. ב"כ הנאשם הפנה לנסיבות חייו של הנאשם, אשר בצעירותו ראה את אביו נהרג לנגד עיניו בתאונה בה היה מעורב צה"ל. נטען כי כיום הנאשם נשוי ואב ל-4 ילדים. בת זוגו היא נכה בעקבות תאונת דרכים שעברה בצעירותה. לדעת הנאשם, מתחם הענישה ההולם לעבירות מן הסוג הנדון, נמוך משמעותיות מזה שהוצג על ידי המאשימה, ובעניין זה הוגשה אסופת פסיקה המלמדת על מתחם ענישה שבין 8 חודשי מאסר ל-24. ביחס לאישום הראשון. בעניין האישום השני, ב"כ הנאשם סבור כי מתחם הענישה ההולם נע בין חודש ל-6 חודשי מאסר.

הנאשם בדברו האחרון הביע חרטה והכיר בטעותו. לדבריו הוא בטרומה עוד מילדותו כאשר ראה את אביו נורה ונהרג לנגד עיניו. הנאשם מסר, כי אינו מתכוון לחזור על מעשיו וכל שברצונו הוא לשוב לביתו, לאשתו ולילדיו.

מתחם העונש ההולם

חומרה מיוחדת נודעת לעבירות רכוש שבוצעו כלפי כלי רכב, ואין צורך להאריך ולחזור על דברים ידועים, די אם אפנה לרע"פ 7890/10 מליטאת נ' מד"י (1.11.10); ע"פ 11194/05 אבו סבית נ' מד"י (15.5.06)).

בע"פ 7163/13 כאסוואני נ' מד"י (3.8.14), קבע בית המשפט העליון כי מתחם העונש ההולם בעבירה של גניבת רכב, נע בין 8 ל-24 חודשי מאסר. כמו כן, נקבע ברע"פ 1345/14 אבו הדואן נ' מד"י (23.2.2014), כי עונש מאסר בפועל של 9 חודשים לעבירה בודדת של גניבת רכב מתוחכמת הוא עונש מקל. ואמנם, בגין עבירות של גניבת רכב, נוהגים בתי המשפט להטיל עונשי מאסר למשך חודשים ארוכים (ע"פ 50867-07-15 בלעום נ' מד"י (24.11.15); ע"פ 21094-07-12 מסרי נ' מד"י (20.1.13); ת.פ. 13681-08-12 מד"י נ' רגבי (9.1.14); ת.פ. 26962-11-14 מד"י נ' רג'בי (6.10.15); ת.פ. 8513-02-10 מד"י נ' מוגרבי (7.3.11)).

בייחוד נודעת חומרה לעבירות כלפי כלי רכב, אשר בוצעו תוך כניסה לישראל שלא כדין. עצם הכניסה לישראל ללא היתר יש בה כדי לפגוע בביטחון המדינה בהיבט הרחב, ובסדרי השלטון המחייבים פיקוח על הנכנסים והיוצאים בשעריה. ניצול הכניסה שלא כדין לצורך ביצוע של עבירות פשע כלפי רכושם של תושבים תמימים, הופך את השהיה בישראל שלא כדין, לחמורה

הרבה יותר, שכן אין המדובר בכניסה על מנת לשבור שבר, אלא לשם בצע כסף. סקירת מאגרי הפסיקה מעלה כי בגין עבירות שכאלה מטילים בתי המשפט עונשי מאסר משמעותיים ביותר (ראו למשל: עפ"ג 10851-05-15 מד"י נ' צלאח (6.7.15) - 17 חודשי מאסר; עפ"ג 61853-01-13 דעמה נ' מד"י (7.4.13) - 15 חודשי מאסר; ת"פ 57394-03-15 מד"י נ' דאוד (30.6.15) - 14 חודשי מאסר; עפ"ג 28565-10-14 עוד נ' מד"י (14.12.14) - 18 חודשי מאסר; עפ"ג 34513-05-12 טקאטקה נ' מד"י (10.07.2012) - 18 חודשי מאסר; ת"פ 3395-11-12 מד"י נ' אבו שנב (13.3.13) - 10 חודשי מאסר; ת"פ 9235-02-13 מד"י נ' הניה (17.9.13) - 12 חודשי מאסר; ת"פ 53317-07-12 מד"י נ' פטפאטה (11.12.12) - 10 חודשי מאסר; ת"פ 43538-11-14 מד"י נ' ראעי (17.5.15) - 12 חודשי מאסר; ת"פ 7206-01-14 מד"י נ' סמיח (28.5.14) - 9 חודשי מאסר)).

בחינת מדיניות הענישה הנוהגת לגבי עבירת ההתחזות לפי סעיף 441 לחוק העונשין בצירוף עבירת השהייה שלא כדין, מלמדת כי בתי המשפט נוהגים להטיל עונש מאסר של חודשים ספורים (עפ"ג 1268-11-18 מדינת ישראל נ' חפס (25.11.18); ת"פ 7811-11-15 מדינת ישראל נ' עלאן (15.12.15); ת"פ 48954-02-11 מדינת ישראל נ' ברברי (01.07.13); ת"פ 6840-08-11 מדינת ישראל נ' אלזקלה (08.08.11) ת.פ. 36619-08-10 מד"י נ' צאיל (16.9.10); ת.פ. 635-07-10 מד"י נ' איהאב (8.8.10); ת.פ. 32233-01-10 מד"י נ' זין (14.3.10))

הנאשם שהה בישראל שלא כדין וניצל את שהותו לצורך ביצוע עבירות חמורות, אשר פגעו באינטרס הציבורי להגן על קניינו של הפרט, ועל ביטחון הציבור. נוכח מעשיו, קשה להתייחס לשהייתו בישראל באירוע נושא האישום השני, ככזו שנועדה למטרת פרנסה בלבד, שהרי הנאשם הוכיח שהוא מנצל את כניסותיו לישראל שלא כדין, לצורך ביצוע עבירות חמורות. בנוסף, העבירות שבאישום הראשון, היו עלולות לגרום לפגיעה קטלנית במשתמשי הדרך.

לצד זה, אתחשב בכך שבפועל, באירוע נושא האישום הראשון לא נגרם נזק ממשי, הנאשם לא ניסה להימלט ולברוח והרכב הוחזר לבעליו ללא נזק. כמו כן, באירוע השני התגלתה זהותו האמיתית, עד מהרה.

בשים לב למדיניות הענישה הנוהגת אני קובעת כי מתחם העונש ההולם עבור האישום הראשון נע בין 10 ל-24 חודשי מאסר. ביחס לאישום השני אני קובעת כי המתחם נע בין עונש צופה פני עתיד ל-6 חודשי מאסר.

העונש המתאים לנאשם

הנאשם צבר לחובתו עבר פלילי מכביד. בשנת 2018 הורשע בבית המשפט הצבאי ביהודה בעבירות של זיוף מסמך רשמי והפרת הכרזת סגירת שטח. כמו כן הורשע בבית משפט השלום בירושלים בעבירות של גניבה וניסיון פריצה לרכב והוטל עליו מאסר על תנאי בן 3 חודשים שהוא בר הפעלה בעניינו. בשנת 2019 הורשע שוב בבית המשפט הצבאי ביהודה בעבירות של התחזות בזהות בדויה בפני רשות והפרת הכרזת סגירת שטח. עברו הפלילי, יישקל לחומרה.

מצד שני, אתחשב לקולא בנסיבות חייו של הנאשם, מצבו הכלכלי, ומצבה הבריאותי של אשתו כפי שעולה מהמסמכים שהוגשו לתיק.

ראוי לציין כי המאסר על תנאי התלוי נגד הנאשם הוא מקל מאד, בהשוואה למאסרים על תנאי המוטלים בדרך כלל בגין עבירות רכוש מסוג פשע, וכבר בכך זכה הנאשם ליחס מקל מצד בית המשפט שגזר את דינו במקרה הקודם. למרבה הצער, מתברר כי לא היה בהקלה זו כדי להביאו לשנות את דרכיו, לפיכך יש להטיל הפעם מאסר על תנאי שיועיל להרתיעו בעתיד.

היות שלפניי שני אירועים נפרדים, ייגזר עונש נפרד לכל אחד מהם. כיוון שיוטל עונש משמעותי של מאסר בפועל, ובשל ימי משבר הקורונה, לא אטיל עונש כספי.

סופו של דבר אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

- א. בגין האישום הראשון - 14 חודשי מאסר בפועל, בניכוי יום מעצר 5.12.19.
- ב. בגין האישום השני - 45 ימי מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרו מיום 4.1.20 ועד היום.
- ג. יופעל מאסר על תנאי בן 3 חודשים התלוי נגד הנאשם מת.פ 10406-06-18. הנאשם יישא עונש זה בחופף ובמצטבר לעונש שהטלתי, כך שבסך הכל יישא 17 חודשי מאסר.
- ד. 12 חודשי מאסר על תנאי למשך שנתיים משחרורו, והתנאי הוא שלא יעבור עבירות רכוש מסוג פשע.
- 3 חודשי מאסר על תנאי למשך שנתיים משחרורו והתנאי הוא שלא יבצע עבירות רכוש מסוג עוון, או עבירות לפי חוק הכניסה לישראל.
- ניתן בזה צו כללי למוצגים.
- זכות ערעור כדין.

ניתן היום, י' תמוז תש"פ, 02 יולי 2020, במעמד הצדדים.